

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars III. Comparatur desiderium defunctorum cùm mortalium desiderio
Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

amori plerorumque mortalium, maxime si actuum amoris vehementia, & ardor, imò & nobilitas spectetur: quando plerique mortales non ex amore divino, saltem intenso, certe quidem habitui caritatis minimè commenso in opus se dant, non etiam ex aliarum virtutum impulsu, nisi rariùs: sed vel ex consuetudine, nullòque honesto sine proposito, vel ex morose voluntatis motu, vel vulgi arbitrio, ductùque, vel etiam ex animi pravo studio. Certè piissimo ac doctissimo viro Remundo Lullo quondam divinitus significatum est, è mortalibus millenis non posse numerari centenos, quibus nonnihil amoris divini inesset. Ex his porro centenis nonagenos impelli ad officium timore pœnæ aternalis. Insuper ex istis nonagenis non esse binos, quos cœli amor ageret. Denique ex millenis ægrè unicum inveniri, qui sincero Numini placendi desiderio ad opus propelleretur. Qui nuntius viro Dei amantissimo incredibilem moerorem attulit. Cùm ergo animæ purgandæ castissimo in Deum amore, omnique caritatis nisu ferantur, nec ab eo unquam desistant, utcumque cruciatibus, ac doloribus conflectatæ; perspectum est, multo & excellentiorem, & perfectiorem, & ferventiorē in eis vigere Numinis amorem, quàm in plerisque mortalibus.

PARS TERTIA.

Comparatur desiderium defunctorum cum mortalium desiderio Dei.

115.
Tamen desiderium
sanctorum
mortalium
superat.

VERUM enim verò longè magis constat, etiam multò ardentius Dei contuendi desiderium vigere in defunctis. Quippe mortales multa in terris remorantur, etiam Dei amicos. Quid, quæso, remoraretur animas in flammeo illo ergastulo? Deinde animæ à jacturæ suæ consideratione, atque adeò à Numinis contemplatione vix, aut ne vix quidem cessare queunt: mortales contemplationi summi boni, ut maxime velint, nequeunt diu inherere. Præterea eas urget viæ terminus, & triumphus tempus. Non sic mortales, quibus & peregrinandum adhuc, & militandum. Denique licet adhuc earum oculos caligo fidei teneat, ut mortales, tamen non tanta tener. Quippe hanc illustrat, ut diximus, iudicii particularis certa memoria, & ex eo hausta certa iudicis optimi, iustissimi que notitia, & beatitudinis assequenda securitas. Quare si beata Theresia hujus mortalitatis moras adeò oderat, ut cùm pulsari æs campanum audiret ad indicandum temporis, atque horarum flu-

xum, summis lætitiis incederet, quod contractiora exilii sui tempora sentiebat. Si jam jam laudatus Remundus vias ac nemora gemitibus implebat, quòd adhuc attineretur hoc corporis ergastulo, divulsus ab eo, quem plus oculis amabat; adeò ut emori videretur præ mortis desiderio. Si beatus Godefridus Comes de Campenberg, & Henrici Imperatoris cognatus, cùm S. Norberti institutum complexus esset, & comitibus religiosi fratribus auram captaret, præ summi boni desiderio humi se prosternebat, compositusque in modum moribundi medullitus exclamabat: O! si veniat hora illa nostri obitus! ô, si ad hanc horam aptare me digneris Domine Deus! Postremò si Vincentius Carafa tanto mortis desiderio caperetur; ut cùm quispiam è domesticis efferebatur; gaudio exiliret, spèque proximè illum sequendi; & cùm è morbo ipsemet convalescebat; tristitiâ langueret; quod velut ex aditu cœli exturbaretur adhuc in carcerem mortalitatis: si, inquam, tantâ mortales cupiditatē cœli conflagrarent, quid de piis manibus sentiendum?

Nam mortales quidem, etsi caritatē superent defunctos, & cum Theresia, aliisque nonnullis ex solo sinceri amoris impulsu, studioque arctioris cum Deo necessitudinis ad mortem aspirent; tamen illud desiderium valdè lenire possunt spè divinæ gloriæ ex ipsorum superstitionis laboribus, atque animarum lucro amplificandæ; qui finis castissimæ caritatis est. Deinde si amorem in cœlo puriorem amant, atque exposcunt, obversari potest illis, & facere satis recordatio commodi ex longiore vitâ capiendi, ut collectis pluribus gratiæ gradibus, plures gloriæ cœlestis colligant, atque adeò ardentiori, excellentiori que amore, eoque æterno Deum prosequantur, qui finis etiam sinceri, illibatique amoris est. Quamobrem maneat desiderio patriæ cœlestis, visionis que beatificæ incomparabili ardere pios manes, & ex iis infimos sanctis mortalibus nihil hoc in genere concedere, sed longè præstare.

PARS QUARTA.

Conferitur cum qualibet propensione naturali.

UT autem mira vis hujus desiderii amplius innotescat, operæ pretium erit eam cum impetu rerum cæterarum conferre. Ac primùm si ab elementis ordiri placeat, vis nosse quanta sit vis, atque impetus lapidis molaris ex alto ruentis? singulis

116.
Que causa.

117.
Et omnem
violentiam
vincit.